

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunei Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

„Părinte Sfinte, păzește întru numele tău pe cei cari mi i-ai dat mie, ca să fie una, precum și noi.“

(Cuvintele Domnului din evanghelia de azi.
Ioan 17. 11)

Isus Hristos a venit pe pământ ca să ne răscumpere de păcatul strămoșesc, să ne învețe credința cea adevărată și să ne mântuiască prin Biserica sa cea sfântă. Când a fost la sfârșitul drumului ce trebuia să-l facă pe pământ, cu o zi înainte de moartea sa cea de pe cruce, la cina cea de pe urmă, s'a rugat Tatălui pentru aceia cari i-au urmat învățăturile și nu s'au speriat să meargă în urmele Lui. El a venit să mântuiască pe toată lumea, dar aci nu pentru lume s'a rugat, ci pentru ceice L-au urmat: „Nu pentru lume mă rog, ci pentru aceștia pe cari mi i-ai dat mie, căci ai tăi sunt“. (Ioan 17 9.) Iar binele care-l cere pentru ei este, ca să rămână una, precum Tatăl și Fiul una sunt. „Părinte Sfinte, păzește întru numele tău, pe cei cari mi i-ai dat mie, ca să fie una, precum și noi.“ (Ioan 17. 11.)

Isus care a venit să sfarme puterea diavolului, când se desparte de ucenicii săi, se roagă ca aceștia și toți creștinii să fie una, nedespărțiți, căci știa că dușmanul sufletelor va vrea să nimicească Biserica zidită de El. A știut că vor pieri unii din fiii ei, precum și din cei doisprezece apostoli s'a pierdut „fiul peirii.“ S'a rugat Domnul, căci știa că aceea parte din lume care stă mai mult sub ascultarea celui necurat, decât a lui Dumnezeu, îi urește pe credincioși „pen-trucă aceștia nu sunt din lume.

Dela aceea zi până azi mulți au îmbrățișat legea lui Isus, mulți fii s'au câștigat pentru Biserica Lui, dar și diavolul care nu doarme, pe mulți i-a rupt dela pieptul ei. Așa, în anul 869 s'au rupt de către Biserica acele popoare, cari au stat sub ascultarea patriarhului grec din Constantinopol. Și — durere — prin aceasta, fără să știe și fără s'o vrea, și poporul românesc i-a urmat pe Greci în rătăcirea lor. Mlădița s'a desprins de către trunchiu. Viața a rămas încă în creanga ruptă, dar tot mai puțină și tot mai puțină. Bisericile desprinse din trupul Domnului, astfel slăbite, nici între ele n'au rămas una, căci s'au desfăcut în atâtea părți în câte țări au fost, fără să aibă un cap, fără să aibă o legătură, fără să aibă un îndrumător al credinții. Aceste biserici rătăcitoare sunt bisericile așa numite ortodoxe. Mai târziu s'au pierdut alții dela corpul Bisericii: reformații și pocăiții.

Dar rugăciunea lui Isus, din evanghelia de azi, n'a putut să rămână neascultată. Cererea Domnului s'a împlinit, căci precum din apostolii cari aveau de mai mare al lor pe Sf. Petru, numai unul a pierit, tot așa din Biserica Domnului, care are în frunte pe urmașul lui Petru, pe Patriarhul Romei, numai o parte a pierit, alta numai a rătăcit, iar cei mai mulți au rămas credincioși.

Au pierit sufletește protestanții și pocăiții, au rătăcit ortodoxii sau neuniții, dar cea mai mare parte dintre ei, peste 300 de milioane au rămas la sinul Bisericii.

Această Biserica, care se numește *catolică*, adică lătită pe suprafața întregii lumi, ne cuprinde și pe noi, pe românii Bisericii noastre unite, cari prin ajutorul lui Dumnezeu, acum 230 de ani, ne-am reîntors acolo, de unde Grecii, — fără voia și fără știrea noastră — în anul 869 ne-au rupt.

Darul Domnului a fost nespuse de mare față de noi, românii din aceste finuturi, pentru că ne-a făcut vrednici să facem parte din Biserica Lui Sfântă, pentru a căreia unitate s'a rugat la Cina cea de pe urmă.

Precum Isus și-a dat viața pentru prietenii săi, așa să jefim și noi orice, pentru a putea rămâne una cu El prin Biserica Lui.

Să-l urmăm paș de paș pe Dl. Hristos și să ne rugăm cu foc, ca să o învrednicească și pe cealaltă parte a Neamului Românesc a se întoarce la Biserica care singură poate să dea mântuire, la adevărata lege românească și să fim cu toții una nu numai în limbă și între hotare, ci și în *Isus Hristos prin Biserica lui sfințitoare, una peste tot pământul, sau catolică.*

Ura.

Este un vierme scârbos, care roade în inimile oamenilor cele mai frumoase flori ale virtuții, acest vierme e ura. Ura este cel mai neîndreptățit sentiment al omului, căci Isus, Dumnezeu, cu exemplul Lui ne-a arătat, că nu trebuie să urim inimizii noștri. El, care era nevinovăția întrupată, a fost chinuit și răstignit pe cruce și totuși s'a rugat pentru călăii săi: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” Și atunci noi la orice acțiune potrivnică nouă, să răspundem cu ura noastră?! Aceasta ar fi cea mai dureroasă neînțelegere a Jertfei dumnezeiești. Ce să facem când ne ciocnim de răutatea altora, ca să nu-i începem a uri?

1.) Să examinăm această presupusă răutate, ca să știm că-i oare într'adevăr răutate, sau numai nouă ni s'a părut a fi aceea. De multe ori, unde credem că e răutate, aflăm un drept, care se ciocnește cu al nostru și unde credem, că e un inamic, aflăm un biet om, care vrea să trăiască cu toți oamenii, cu mare chin și voi. Cine e de vină că unii reușesc și alții nu? Cine e de vină dacă meseria unuia îi merge mai bine decât celuilalt? Cine e de vină că o întâmplare unaia îi aduce fericire și celuilalt peirea? Și dacă am ști, că oamenii, pe cari îi învidiăm și îi urăm pentru învingerile lor asupra noastră, în alte câte învingeri suferă și ei, poate i-am compătimi în loc să-i urim.

Când ne face cineva într'adevăr rău, să ne cugetăm la aceea, cât de multe ori am făcut rău, nepedepsiți altora și în inimizii vedem mijlocul dreptății lui Dumnezeu, care ne pedepsește pentru perelele făcute în taină altora. Și să nu uităm, ca fiecare suferință pământească, ne ușurează pedepsa de pe lumea cealaltă. Pentru aceea să nu urim inimizii noștri, ci numai faptele lor păcătoase.

3.) Să ne cugetăm la aceea, că Dumnezeu de câte ori ne iartă pe noi. Și ce enormă distanță e dela noi, până la Dumnezeu! Pe noi cu ori ce faptă rea, nu ne poate nimeni vătăma așa, cum noi vătămăm pe Dumnezeu cu cel mai mic păcat, și dacă Dumnezeu ne iartă de atâtea ori și nu ne urește, trebuie ca și noi să iertăm pe acei cari ne greșesc. Să avem griji să nu ne blestămăm în fiecare zi, când spunem în Tatăl Nostru: „Și ne iartă nouă greșele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri. Să arătăm lumii întregi, că suntem creștini buni, cari nu urăsc pe nimeni, la cari fac bine chiar inamicilor lor, căci și Tatăl și Dumnezeu nostru dă ploaia de o potrivă dreptilor și nedreptilor și trimite razele solare pentru cei buni chiar așa, cum pentru cei răi.

Dr. Irena Berinde

Un semn de scădere a Neamului nostru...

... Ați văzut într'o zi senină, caldă și frumoasă de primăvară pădurea?... Să ne închipuim, că în această clipă suntem într'o astfel de pădure și în fața noastră se află un tinăr și falnic copac... Parcă îl chiar văd înaintea mea... Trunchiul lui drept, înalt și puternic, se înalță înspre înălțimile văzduhului. Nici nu știi ce să sorbi cu privirea mai mult... Trunchiul gros, rotund și mareț, ori ramurile din ce în ce mai îndesate, mai drepte și mai potrivite, ori doar nenumărata mulțime a frunzelor, cari se desprind dese, sănătoase, una ca alta din tot cuprinsul lui... Ce este mai plin de mândrie, decât această verde și neștirbită coroană, care se ridică, de împodobește trupul acestui arbore? Cel mai îmbrăcat om se poate ascunde în fața acestei minunate făpturi.

Vedeți în tot cuprinsul lui cel puțin o singură creangă uscată, ori ruptă, ori mai scurtă, ori poate o frunză, care să nu fie așezată chiar la locul ei? Oare nu veți zice îndată: acesta este un copac tinăr, sănătos și plin de viață... — Priviți acum alături de el un altul... Trunchiul lui înalt, mai reamintește încă măreția lui de pe vremuri... Dar crengi uscate și rupte slutesc frumusețea lui. Trunchiul lui scorburos este acoperit cu mușchiu. La rădăcina lui s'au pripășit câțiva bureji. Crengile lui sunt împânzite cu vâsc, iar frunzele lui palide, turbură verdele sănătos al celor cari au rămas încă în putere. Cea mai slabă pricepere ne va spune, că acest copac a apucat spre povârniș, a îmbătrânit și începe să se prăpădiască... Și acum să facem o învederată potrivire...

Oare acest al doilea copac încolțit de atâtea rele, nu s'ar putea asemăna cu Poporul nostru, care mai ales dela războiul cel mare încoace, a început pe ici, pe colo să și părăsiască credința lui strămoșească și să primiască alte credințe deșarte? Minte sănătoasă ne duce la această asemănare... De oarece precum un arbore, care a ajuns să fie ros zi de zi, de atâtea răutăți slăbește și apoi se prăpădește, — tot astfel și un popor își are dușmanii lui, cari asemenea dușmanilor copacului îl sapă la temelia lui și apoi cu timpul îl nimicesc. Iar dușmanii Neamului nostru, foarte bine știu, că temelia vieții noastre e credința; când temelia se strică, clădirea se surpă, când credința se clatină, neamul se împărțește și se prăpădește.

Și astfel se va înțelege, că ceea ce e vâscul, mușchii, bureții, viermii și uscăciunea pentru un arbore, acelaș lucru înseamnă și pentru Poporul nostru românesc, cearta și și prigonirile începute de unii dintre Români neuniți, în contra celor uniți cu Roma, trecerea unor Români la pocăiți, bapțiști, sâmbătari, studenții în biblie, viața rușinoasă a celor fără de credință, cari se cred mai înțelepți cu rătăcirile lor. Nu vedeți câtă asemănare este între arborele încolțit de atâtea rele și între Poporul românesc desbinat și otrăvit de ura păgubitoare a credințelor deșarte și amăgitoare dintre fiii lui? Nu avem noi oare legea noastră strămoșească, care ne-a scutit și ne-a susținut viața până acum? Noi trebuie să ne luăm după învățăturile greșite, cari sunt blăstămii altor neamuri? Dar

par'că e un blăstăm pe capul nostru, că noi trebuie să ne izbim de toate relele cari se scutură de prin străini asupra noastră și noi nu știm să învățăm din pățania altora. Dar știut este, că mama tuturor rezelor este intunecimea minții, care se naște din prostia omului. De bună seamă stărpiturile și lăpăpăturile Neamului nostru sunt aceia, cari își părăsesc credința lor strămoșească. Pentru că dupăcum într'o pădure sănătoasă și frumoasă toți arborii au aceeași înfățișare de putere, aceeași frumusețe a formei lor, aceeași podobă, — tot astfel un Popor puternic este numai acela, care poate arăta, că fiii lui au și sunt străbătuți de aceeași putere dătătoare de viață a credinței, care este singura tărie și pentru viața pământească a omenirii. Într'o țară unirea în cugete și simțiri, face puterea. Unde este o credință, acolo este și o simțire și numai acolo este și o înțelegere. Iar înțelegerea aduce și întărește puterea.

E adevărat, că nu'i pădure fără uscăciuni... Dar ce să spunem, când într'o pădure încep să se putreziască și să se uște copacii? Și ce se zicem, când un Popor începe să se prăbușească din temelia vieții lui, din credința lui cea adevărată? Despre o astfel de pădure, nu putem spune altceva, decât, — că a îmbătrânit și se va prăpădi fără îndoială, cu fiecare zi, fără oprire se apropie de sfârșitul ei. Iar un astfel de Popor, va avea aceeași soarte: I-se vor slei puterile de viață pe zi ce merge și se va apropia și el neapărat de acelaș sfârșit, pe care el însuși și-l'a pregătit prin nesocotința și greșelile lui. Deoarece este adevăr limpede și vecinic: că numai ce e sănătos, are putere și viață, dar ce este bolnav, slab și stricat: slăbește, putrezește și se nimiceste...

CUMPĂRAȚI

„NOUL TESTAMENT“

tradus și tâlcuit de pâr. dr. Bălan
la LIBRĂRIA ASOCIAȚIUNII SIGHET

Piața Unirii No. 25.

Târgul florilor.

Oricât de mitite și gingașe ar fi florile câmpului, acește mai grăitor decât orice îl vestesc pe Dumnezeu, ziditorul lor. Cât de frumos este acuma câmpul înflorit! Dar coasta de deal cum strălucește în soare în toate culorile! Aici vedem o floare albă ca zăpada, dincolo strălucește una galbenă ca aurul, de departe ne strigă alta roșie ca sângele; și câte alte fețe care de care mai frumoase nu mai au florile câmpului! Peste ele apoi o muzică frumoasă de glas de albine și de mici gănganii, ne spun de departe că profitul acest flori este plin de dulceață pe care o culeg harnicele lucrătoare. Mirosul florilor ne umple pieptul de sănătate, și-l face pe omul la care îi este drag câmpul și pădurea, mai sănătos și mai vesel.

Dar pentru ce le-a dat Dumnezeu florilor multe lor fețe? Pentru ce le-a stropit hainele frumoase cu miros atât de plăcut? Pentru ce le-a umplut potirul cu nectarul dulce?

De bună seama că și pentru noi oamenii: Dacă Dumnezeu ne-a zidit ca să-l cunoaștem, să-l iubim și să fim fericiți, din flori putem să-i cunoaștem înțelepciunea pentru frumusețele și binele ce ni l-a dat, prin flori putem învățăm al iubi, și prin tot ce a zidit să-L preamărim. . . ca să putem fi fericiți.

Dar florile au și ele nevoie de frunzușele lor roșii, albastre și galbene, și de mirosul plăcut și de mierea dulce. Pentru ce? Căci ele nu pot să facă sămânță, până ce praful mărunț de pe o altă floare nu este adus de cineva și nu este lipit de mijlocul lor. Acest praf fin, galben îl scot din floare în floare albinele, gândăceii, fluturașii

ori la altele vântul. De aceea le-a dat Dumnezeu floricelelor mierea dulce, ca albinele să le caute și să sboare din floare în floare, purtând praful de floare dela una la alta; de aceea le-a dat haina frumoasă ca să le vadă dede departe albina și să știe, că acolo se găsește ce ele caută; de aceea au mirosul plăcut ca să simtă de departe că acolo este o floare cu mierea cea mai aleasă, — Așa este azi câmpul ca un târg: fiecare florică este o șatră în care se vinde miere dulce pentru cumpărători, pentru albine și gănganii. Ce este banul cu care se plătește dulceața? Praful de floare cu care este albina încărcată pe spate și pe solduri, și din care, o păste o lasă în floare când culege mierea. Dar scrisoarea prin care vestește bunătatea marfei ce se vinde? Culoarea care de care mai frumoasă a șatrei.

Dar strigătul vânzătorilor? Mirosul dulce îmbătător. Iubiți Creștini, să vă uitați odată la târgul florilor de pe coasta de deal și să vă mirați de el, ca să vedeți cât sunt de minunate lucrurile Domnului!

Scrisoarea enciclică a sfântului părinte Papa Piu XI. despre adevărata unire religioasă îndreptată către Patriarhi, Primate, Arhiepiscopi, Episcopi și alți Ordinari locali, care în întreaga lume a produs o adâncă impresiune, a apărut în broșură separată cu o precuvântare (Scurtă lămurire) a Preasf. Ep. Mihail Robu al Iașilor și cu un adaus de Rugăciune către Maica Sfântă pentru a obținerea prin mijlocirea ei întoarcerea bisericilor despărțite la unitatea credinței.

O mică cârtică este aceasta și ar fi de dorit să se găsească în casele tuturor cărturarilor fie de ori ce condițiune. Prețul 4 Lei. Se poate procura la Librăria Asociațiunii Sighet.

Calendar săptămânal.

1—7 Iunie 1930.

1. Dumineca sfinților părinți dela Nicea.
2. Luni. Sf. păr. Nichifor mărturisitorul.
3. Marți. sf. Mucenic Lucilian.
4. Miercuri. Păr. Mitrofan, patriarhul, Constantinopolului.
5. Joi. Mucenicul Dorotei al Tirului.
6. Vineri. Cuviosul Visarion și Ilarion.
7. Sâmbătă. A. Mucenic Teodot al Ancirei.

